

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 22. 12. 2025, zaevidované pod č. j.: OAM-45910/DO-2025,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil dne 22. 12. 2025 žalobci jako nepřijatelnou jeho žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod č. j.: OAM-45910/DO-2025, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu ze dne 22. 12. 2025, zaevidované pod č. j.: OAM-45910/DO-2025.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného, kterým mu vrátil žádost jako nepřijatelnou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), byl nezákonný.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ) a odcestoval na vánoční svátky 2021/2022 zpět na Ukrajinu, kde pobýval v době zahájení ozbrojeného konfliktu. Dne 13. 6. 2023 vstoupil na území Rumunska a rumunské úřady mu automaticky udělily dočasnou ochranu. Při překročení vnější schengenské hranice vysvětlil svoji situaci rumunským orgánům a požádal o její ověření, což však příslušné orgány neučinily, čímž porušily postup stanovený Schengenským hraničním kodexem. Následně žalobce přicestoval do České republiky. Žalovaný posouzením jeho žádosti jako nepřijatelné zasáhl do jeho práv. Podle žalobcova názoru by se na jeho případ měla aplikovat směrnice Rady 2001/55/ES o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice 2001/55/ES“) a prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana. Dále upozornil na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025, č. j.: 18 A 38/2025-36.
3. Žalobce podal žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění a jejím zamítnutím došlo k zásahu do jeho práv a oprávněných zájmů. Nové posouzení žádosti o neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění je však vyloučeno ze soudního přezkumu.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud určil, že posouzení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné představuje nezákonný zásah žalovaného, a aby stanovil zákaz opakovaného porušování žalobcova práva na dočasnou ochranu.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce získal dočasnou ochranu v jiném členském státu EU. Ministerstvo vnitra v souladu s ust. § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. zaslalo Evropské komisi oznámení o vyčerpání kapacit. Podle žalovaného není jisté, zda je ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. skutečně v rozporu s právem EU. Dokud nebude Soudním dvorem EU jednoznačně zodpovězena otázka týkající se přesunu osob, které získaly dočasnou ochranu v jiném členském státu EU, bude žalovaný nejspíše stále aplikovat ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. Podle žalovaného by soud měl zvážit podání předběžné otázky. Právo na přemístění do jiného členského státu nelze dovozovat z politické dohody členských států, že nebudou aplikovat čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Členský stát nemá povinnost vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která již požívá dočasnou ochranu v jiném členském státu. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 22. 12. 2025 podal žádost o poskytnutí dočasné ochrany, ve které uvedl, že dne 13. 6. 2023 získal v Rumunsku dočasnou ochranu, která byla dne 12. 11. 2025 zrušena. Na žádosti je vyznačeno, že je nepřijatelná, protože žadatel je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU nebo Schengenského prostoru a bylo učiněno prohlášení podle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb.
7. Dále je součástí správního spisu oznámení Ministerstva vnitra adresované Evropské komisi ze dne 25. 8. 2025, č. j.: MV-136110-1/OAM-2025, výpis z informačního systému členských států Temporary Protection Platform (TPD), potvrzení od Velvyslanectví Rumunska v Praze ze dne 12. 11. 2025, č. X., podle něhož žalobce požádal o vzdání se svých práv, na která měl nárok jako osoba požívající dočasnou ochranu, a informace o novém posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu ze dne 9. 12. 2025, č. j.: MV-167072-4/SO-2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze věc posoudil v souladu s ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (ust. § 87 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Podle ust. § 82 odst. 1 s.ř.s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
11. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).*
12. Podle ust. § 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. *ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky dále, je-li účinné rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a), uděluje dočasnou ochranu cizinci, který doloží, že a) byl ke dni uvedenému v rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a) držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a b) jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před vstupem na území Ukrajiny, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*
13. Podle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže a) není podána osobně, b) je podána cizincem, který není uveden v § 3, c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie, d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie, e) je podána cizincem, který je občanem Evropské unie, státu, který je vázán mezinárodní smlouvou sjednanou s Evropskou unií, z níž mu vyplývá právo*

na volný pohyb rovnocenné takovému právu občanů Evropské unie, nebo státu, který je vázán Dohodou o Evropském hospodářském prostoru, nebo f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

14. Správní soud může poskytnout ochranu podle ust. § 82 an. s.ř.s., pokud jsou kumulativně splněny následující podmínky. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ust. § 82 an. s.ř.s. poskytnout (vizte rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j.: 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS). Soud si je vědom, že byl vyslovený názor již částečně modifikovaný, nebyl však překonaný, a proto se domnívá, že je relevantní pro projednávanou věc (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2026, č. j.: 5 As 135/2025-33, či ze dne 23. 3. 2026, č. j.: 7 As 257/2025-42).
15. V projednávané věci byly splněny první, druhá a pátá podmínka, protože vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv bez ohledu na udělení dočasné ochrany jiným členským státem EU v minulosti. Vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j.: 10 Azs 153/2016-52). Čtvrtá podmínka byla rovněž splněna, a proto se soud zaměřil na splnění třetí podmínky, a to na otázku zákonnosti takového zásahu.
16. Žalobci byla v minulosti udělena dočasná ochrana v Rumunsku, které se vzdal dne 12. 11. 2025 na Velvyslanectví Rumunska v Praze. Podle vyjádření žalovaného k žalobě žalobce dále získal oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v Polsku.
17. K ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. již existuje stálá judikatura, podle níž konstantně postupuje městský soud i NSS. V projednávané věci se nenachází žádné okolnosti, kvůli kterým by se soud musel odchýlit od rozhodovací praxe. Lze například upozornit na právní větu k rozsudku NSS ze dne 10. 12. 2025, č. j.: 5 Azs 248/2025-18, ve které se uvádí: „Žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, která žádá o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění účinném od 3. 9. 2025, z toho důvodu, že této osobě je nebo bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany také v jiném členském státě Evropské unie.“ Na důvod vrácení žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. se vztahuje předchozí judikatura NSS týkající se nezákonnosti vrácení žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, například se jednalo o rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2025, č. j.: 5 Azs 273/2023-27 (srov. dále rozsudky NSS ze dne 16. 4. 2026, č. j.: 21 Azs 259/2025-27, ze dne 26. 3. 2026, č. j.: 9 Azs 179/2025-18, či ze dne 26. 2. 2026, č. j.: 8 Azs 184/2025-22). Judikatura navazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, na který žalobce rovněž poukázal ve své žalobě.

18. Žalobce dále v žalobě upozornil na rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, ve kterém byly popsány možné situace, k nimž může dojít při posuzování žádosti o poskytnutí dočasné ochrany. Takovými situacemi byla mj. v minulosti získaná dočasná ochrana v jiném členském státu EU, která může, ale nemusí být stále platná. Uvedený rozsudek se týkal ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., ale jak již soud uvedl výše, postupuje se nyní stejně i v případě písm. f) téhož ustanovení. Stejný případ představuje i druhý z rozsudků, na který žalobce upozornil, a to rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025, č. j.: 18 A 38/2025-36.
19. Žalovaný není oprávněn žádost o dočasnou ochranu vrátit jako nepřijatelnou z důvodu, že žadateli je nebo bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státu EU. Je povinen žádost přijmout a vést o ní řádné správní řízení. V žalobcově případě je třeba, aby žalovaný ověřil, zda byla dočasná ochrana skutečně udělena jiným státem a zda ke dni rozhodování stále trvá. Pokud by dočasná ochrana v jiném členském státě trvala, žalovaný musí žalobce poučit o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Jestliže žalobce bude trvat na tom, že si přeje uvedená práva využívat výlučně v ČR, žalovaný musí ověřit, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde dle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění vydá oprávnění k pobytu, v opačném případě (či pokud se mu nepodaří právní úpravu v hostitelském členském státě zjistit) vyzve žalobce, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném hostitelském státě. Žalovaný mu k tomu poskytne součinnost (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 10. 12. 2025, č. j.: 5 Azs 248/2025-18). Podle názoru soudu byla splněna i třetí podmínka vyplývající z rozsudku NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j.: 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS.
20. NSS v rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j.: 5 Azs 273/2023 – 27, rovněž k informačnímu systému členských států Temporary Protection Platform (TPD) připomněl následující: *„Rozsudek Soudního dvora Krasiliva však hovoří ve prospěch argumentace stěžovatele v tom, že trvající povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě může dle vnitrostátní právní úpravy členského státu představovat překážku udělení povolení nového. Jak však tento soud již opakovaně upozornil (srov. zejména rozsudky ze dne 25. 4. 2024, č. j. 6 Azs 259/2023-21, ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, či ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024-20), pokud žadatel tvrdí, že žádost o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě nepodal nebo že se předcházejícího povolení k pobytu vzdal či toto povolení z jiného důvodu již netrvá, správní orgány ani soudy nemohou vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států Temporary Protection Platform (TPD). Ten totiž představuje pouhou pomůcku, kterou správní orgány členských států využívají k evidenci držitelů povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Na rozdíl od veřejných rejstříků (viz zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů) však na něj nelze vztahovat princip materiální publicity.“*
21. Žalovanému bylo během správního řízení známo z formuláře a z vyjádření Velvyslanectví Rumunska v Praze, že žalobci byla v minulosti udělena dočasná ochrana, měl se jí však vzdát. Žalovaný si ale pouze vyhledal žalobce v systému TPD a další informace si nezjišťoval, což však nelze považovat za dostačující. Neověřil řádně stav žalobcova pobytového oprávnění v Rumunsku. Žalovanému je správný postup dlouhodobě znám, lze upozornit například na rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2025, č. j.: 5 Azs 168/2025-17, v němž se uvádí: *„Opět tedy apeluje na stěžovatele, aby i v tomto případě ukončil výše popsané svévolné*

popírání jednotné a ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a aby konečně postupoval v souladu se závazným právním názorem, který městský soud vyjádřil v napadeném rozsudku a který z této judikatury plně vychází. Jak již tedy městský soud zdůraznil po vzoru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, publ. pod č. 4683/2025 Sb. NSS, stěžovatel je i v této věci povinen, přestože dle záznamu v informačním systému členských států (Temporary Protection Platform) žalobce podal žádost o udělení povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany nejprve v jiném členském státě, konkrétně v Polsku, pozdější žádost žalobce o udělení tohoto povolení k pobytu v ČR přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit žalobce o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit nejen to, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo žalobci v Polsku skutečně uděleno (což žalobce nepopírá), ale zejména, zda dosud, ke dni rozhodování stěžovatele, trvá (tedy zda nezaniklo např. v souvislosti se žalobcovým návratem na Ukrajinu). Pokud stěžovatel takovou skutečnost postaví najisto, bude dále povinen postupovat podle bodu 4 odstavce [78] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, publ. pod č. 4682/2025 Sb. NSS, tedy především ověřit, zda vydáním povolení k pobytu žalobci za účelem dočasné ochrany v ČR zanikne jeho předchozí obdobné pobytové oprávnění v Polsku, a pokud tomu tak nebude, poskytne žalobci přiměřenou lhůtu k tomu, aby učinil potřebné kroky k ukončení tohoto jemu v Polsku uděleného povolení a aby tuto skutečnost stěžovateli doložil.“

22. Městský soud postupuje v případech dočasné ochrany konzistentně a jeho argumentace je stále obdobná. Lze upozornit například na jeho rozsudky ze dne 4. 5. 2026, č. j.: 16 A 9/2026-21, ze dne 29. 4. 2026, č. j.: 19 A 11/2026-18, či ze dne 6. 5. 2026, č. j.: 13 A 10/2026-51. Městský soud i NSS žalovanému mnohokrát srozumitelně vysvětlily důvody svých rozhodnutí, žalovaný je však dosud nereflektoval.
23. Žalobce dále v žalobě upozornil, že bylo do jeho práv zasaženo neudělením dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu, nové posouzení žádosti je však vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalobce si však takovým způsobem odpověděl sám, soud může pouze doplnit, že v souladu s ust. § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, jsou z přezkoumávání soudem skutečně vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Je rovněž třeba zdůraznit, že projednávanou věcí byl zásah do žalobcových práv způsobený vrácením žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné, a nikoli nové posouzení žádosti o neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění.
24. S ohledem na výše uvedené důvody soud určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil jeho žádost jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením uvedené žádosti.
25. Žalovaný je povinen žádost žalobce přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žalobce o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo žalobci v Rumunsku zrušeno, případně ověřit, zda byla žalobci udělena dočasná ochrana v Polsku a zda stále trvá. Následně zjistí, zda vydáním povolení k pobytu žalobci za účelem dočasné ochrany v ČR jeho předchozí obdobné pobytové oprávnění v Rumunsku či Polsku zanikne, a pokud tomu tak nebude, poskytne žalobci přiměřenou lhůtu k tomu, aby učinil potřebné kroky k ukončení takového povolení a aby uvedenou skutečnost žalovanému doložil.

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náklady právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 9 240 Kč a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Jelikož zástupkyně neprokázala, že je plátkyní DPH, nebyla náhrada nákladů zvýšena o částku odpovídající výši daně. Celková výše nákladů řízení tedy činí 10 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. května 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce